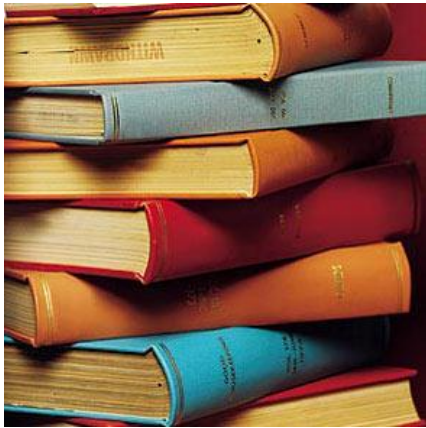

[13-04-2013]

De bib

De bibliotheek. Dat is het eerste wat ik zoek in de nieuwe stad waar ik woon. Niet de bakker. Of de slager. Voedsel, maar dan voor de geest. Zo zei men vroeger. En nu misschien ook nog.

Ik voel de bui hangen, de eerste keer dat ik er kom. Enkele druppels vallen zwaar en dik uit de lucht. De automatische toegangsdeur opent zich net op tijd. Sesam open u. De poort naar het walhalla van de literatuur. De regen klettert neer op de glazen koepel. Een zomers onweer boven de boekentempel.

Fris en gezellig. Die nieuwe bib van mij. De CD's die ze er aanbieden zijn niet veel zaaks. Ouderwetse troep uit de vorige eeuw. In hun boekenassortiment echter, zijn ze mee. Ik vind er de nieuwste boeken van hedendaagse schrijvers. Luc Vandromme, bijvoorbeeld. Een van mijn lievelingsschrijvers.

Ik neem de tijd. Verken alle rekken. Nieuwe promoties. Eten en drinken tegelijk. Gulzig als altijd, neem ik zeven boeken mee. Dit is een overdaad, zo maken ze mij duidelijk bij de uitleentafel. Vijf, mevrouw. Welke terug leggen? Een aartsmoeilijke beslissing. Doe maar Allende. Wereldliteratuur zal er volgende keer ook nog zijn.

De bediende legt me uit dat de bordjes IN en UIT er niet voor niets staan. Discipline moet er zijn. Zeker in een stadse bibliotheek. Of ik er mij wil aan houden. Volgende keer.

Het blijft regenen. Ik neem Tom Lanoye uit mijn tas en ga in een van de zeteltjes zitten. Een plaats, zo zou ik later ontdekken, waar oude mannetjes 's morgens hun krant komen lezen. Knus onder de brede koepel. Ik houd de lucht in het oog. Nog steeds grijs. De wolken barstensvol. Al het regenwater wordt uitgeperst boven de verhitte straten.

Hij komt wat traag op gang. Lanoye. Lange paragrafen. Eens de kop eraf, is hij niet meer te stuiten.

Toen ik een kind was, waren volzinnen in de mode. De auteur nam je bij de hand. Kauwde alles voor. Nu gaat het in staccato. Kort, snel. De lezer wordt geacht zelf in te vullen. Het bourgondische lezen heeft plaats geruimd voor nouvelle cuisine. Dikwijls blijf ik hongerig achter.

Een leesmonster, noemde mijn moeder me. Muisstil en potdoof verslond ik urenlang bladzijde na bladzijde. Het werkte op haar zenuwen. Gegarandeerd volgden dan klusjes. Met een tragische zucht legde ik mijn boek opzij. Aardappelen schillen of de vloer aanvegen. Het hielp niet. Mijn leeshonger werd er enkel door aangescherpt.

Om de drie weken fietste ik naar de bib. Dokkerend over de kasseien. De ontleende boeken dansten op mijn fietsrek. Ik dreef mijn tempo op, in het vooruitzicht van de geur van oude boenwas en papier. De lambrisering uit de middeleeuwen. Kreunende houten rekken. De koelte die opsteeg uit de marmere vloer.

De eiken toegangsdeur voorbij, sloot ik gewoonlijk een minuut mijn ogen. Om de boekenlucht op te snuiven. Om de sfeer van ingetogen stilte in mij op te nemen. Tot ik aangespoord werd met een scherp : hier! De schele bibliothecaresse, met haar twintig keer uitvergrootte ogen, achter de glasbokalen bril. Hetzelfde mens, dat mij een halfuurtje later een vermanend vingertje onder de neus zou houden.

Ik was twaalf en had genoeg van de onnozele jeugdboeken. Stiekem sloop ik naar de kant van de volwassenen. Daar rook het veel spannender. Ik was vooral geïnteresseerd in de boeken gelabeld met een hartje. Mijn hand gleed over de ruggen. Zoekend naar een veelbelovende titel.

Om de schijn op te houden, griste ik een tienerboek mee. Ik zou het niet lezen. Het diende enkel voor de kaft. Om thuis het volwassenenboek in te verstoppen. Gauw nog enkele kinderboekjes kiezen voor mijn broertje Luc. Met glanzende bladeren. Hij kreeg eczema van droge bladzijden, beweerde hij. Veel later kwam dat helemaal goed.

Nu volgde het lastigste gedeelte. Het hartjesboek stapelde ik nonchalant tussen de andere. De schele keek mij scheef aan. Het spitse vingertje in aanslag. Voor mijn grootmoeder, verzon ik met een pokergezicht. Een generatie overslaan, maakte beslist meer indruk. Ziek en gebrekkig, voegde ik er snel bij, toen ik twijfel bespeurde in de visbokalen.

Ze slikte mijn drama, de overjaarse bibjuffrouw. Mijn grootmoeder las enkel de krant. Ze schuurde onze keukenvloer toen ik thuis kwam.

Er komt terug wat blauw in de lucht. De laatste druppels roffelen op de glazen koepel. De hemel boven mijn nieuwe bib. Ik fiets naar huis. Straks in de tuin, een glas witte wijn en een boek. Meer moet dat niet zijn.

Mieke Vandromme